

אכתקוסי פרותי

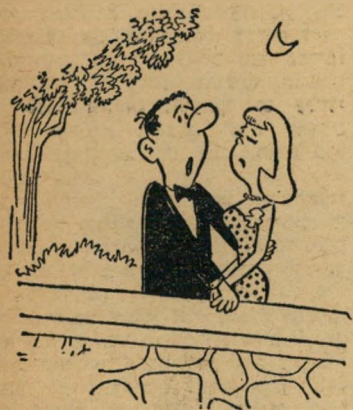

יפה או מכוער, גיבן או צולע, העיקר שיע
סוק ברפואה או במחקר מדעי. יש לי
רושם שהיא מוכנה לכל, גם להיות שפן
הניסויים שלו. היא בת 24, וזה מסביר הכל.

★ ★ ★

שמעתם על המזכירה הדייקנית, שהודיעה
לחבר שלה "תפסיק, ואז אתן לך ססירה"?

★ ★ ★

"זה היה ביאליק שאמר —
לא, זה היה טשרניחובסקי — לא,
ביאליק — לא, שמעוני..."

★ ★ ★

הדרך לרכישת ידידים

(1314/6) הוא תערובת משונה של חובבי
ספורט בעל נפש פיוטית.

וריוותו הספורטאית הריצה אותו תיכף
לאחר משחק הכדורגל שבדיה-ישראל אל
משרדי המערכת. הוא לא סומך על הדואר,
לכן הביא את מכתבו כמו ידיו:
"ביליתו עכשיו שעתיים באיצטדיון רמת
גן, אך לשוא. את כל רגעי המתח במשחק
הפסדתי, וכשכולם הריעו וצעקו, הייתי הי
יחיד שהיפנה את ראשו לאחור.

היא ישבה מאחורי, בשורה השנייה של
הכניסה הראשונה. חולצת צמר שחורה ו
כובע אוסטרלי, בידה היתה מטפחת משי
צבעונית והיא ריכזה את כל תגובות ה
קהל סביבה, גילתה בקיאות בכדורגל ועל
ברכיה היה מונח הספר איך לרכוש ידידים
בחברה.

אני נאלץ להעזר במדורך ולהציע לה את
עזרתי במציאת ידידים ובשפות בחברות
ספורטיביות."

עצתי: אם אינך שונאת את מכבי יפו —
הודרוני וכתבי לו. הוא דווקא אוהד אותם.

175 ס"מ, בבלורית שחורה, עיניים חומות,
ומבטיח שהיא לא תשתעמם..."

★ ★ ★

דיק נרגורי, ההומוריסט הכושף, הפופולרי
לאחרונה, אומר על אמריקה, מולדתו: "האין
זאת הארץ המקסימה בעולם? היכן עוד יהיה
עלי לנסוע במושב האחורי של האוטובוס,
ללמוד בבתי-הספר הגרועים ביותר, לאכול
במסעדות הגרועות ביותר, לגור עם השכנים
הגרועים ביותר — ולהרוויח בממוצע 5000
דולר לשבוע — רק מדיבורים על כך?"

★ ★ ★

שקספיר ורכב

הן מוכרות לי מאיזה מקום. בסך הכל
שתי סמינאריסטיות, המשוכנעות ודאי שגילו
את אמריקה, כשהן צחות לחלל המדור:
"בילוינו הינם: טיולים, מסיבות, סרטים
מחד גיסא. דיימון ראניון, שקספיר, זולה,
סגרי ורוסו, מאידך גיסא." זוהי, הן
חושבות, הסינטיזה של רוח חומר. מה הן
רוצות? גופש מהלמודים ומהגבררים ב
סביבה."

משום כך מעוניינות (1314/3) להתכתב עם
שני גברים משכילים פלוס הכל. הכל —
זה רכב.

★ ★ ★

מבין החומות

(1314/4):
"הנני אסיר המרצה עוזני בכלא המרכזי
ברמלה. בהתקלי מדי פעם בעיתונך, צץ
בי לפתע הרעיון, לנסות וליצור קשר עם
העולם החיצון. על מנת לגנון קשר זה, כל
מבוקשי הוא נערה אשר פחות או יותר,
מתמצאת בבעיות החברה בכלל והארם בפי
רס. הנני בוגר תיכון, וגילי 27. לפיכך
תוכל הנערה, שלא תירטע מפני המקום בו
אני נמצא, להיות בערך בעלת אתם ה
נתונים."

★ ★ ★

על טיטות-החזל אומר דיק נרגורי הנ"ל:
"אנשים רבים שואלים אותי — למה אין
חללנים כושיים ובכן — זה יהיה נורא
מדי, אם ברגע שאנחת על המאדים, יתקרב
אלך חתול בעל 27 ראשים, 57 לסתות 19
שפתיים ו-47 רגליים, ויאמר: "אני לא
רוצה שתתחתן עם אחותי!"

★ ★ ★

מי רוצה שפן?

"לא משנה לי," קוראת ביאוש (1314/5),
מצידו הוא יכול להיות גבוה או נמוך,

מסתבר שנערת לתשליל, שנמצאה באוטו
בוס קו 4, עדיין זוכה להדים. בין היתר,
כותבת לי ענת הירושלמית:

"... לעיתים אני תוהה כיצד מצפונך
מרשה לך לישון בלילות. את המעזה לכי
תוב בעיתון לוחם, האם ניסית אי פעם
להרהר על הנזק העצום שאת גורמת לדור
החדש, בהדפסת תמונה כזאת?
"בתור מורה, מתירה אני לעצמי להעיר
לך כי היית תורמת הרבה יותר למדינה,
לו העברת את שנינותך לאפיקים הנכונים.
לו היית בונה ולא רק הורסת. הניסית פעם
להיות טובת-לב? הניסית פעם להיות אנו
ש בתמקצת? האם את מסוגלת לענות על
שאלות אלה?
"זכרי, רות, כי תפקידך לחנך, ולא לעורר
את החייה שבאדם. או אולי אני טועה,
ואינך אלא מפלצת טרפת בעצמך?"
נכון, ואשמח לפגושך.

★ ★ ★

בחור מסודר

"כקורא קבוע של מדורך, מודיע לי
(1314/1), "אשמח מאד להתכתב עם בחורה
בגיל 25 ומעלה. גילי 37, גובהי 180 ס"מ,
אוהב צילום, טיולים וכו', מסודר בעבודה
ובדיירה."

או מה אתה מחפש צרות, יא חבוז?

★ ★ ★

באנגליה מתהלכת הבדיחה הבאה —
גבר בגיל הנעמיה: "אני פשוט לא מבין,
מה כל ההתרגשות הזאת סביב הסרט
לוליטה. אני לא רואה בו שום דבר שיכול
להחשב לנסנאציה. אני חושב שזה בסדר
גמור. ולא רק אני, אלא גם אשתי בת ה
12."

★ ★ ★

אין גבול לאהבה

רציתם פעם לדעתם מה זה נודניק טיפוי
סי? הרי היא לפניכם, בגודל טבעי כמעט.
מובן שלא אלאה אתכם בכל ששת עמודי
הפוליו, גדושי הכתב הצפוף, של (1314/2),
היכולים למלא בבקש את הצי העיתון. הוא
כותב לי מלבנים, ומציין בזהירות, במרכי
אות, שהוא נודניק.
"רותי המסכנה, צרוי שלומות.

אהבה על החוף

חובבי האמנות בישראל ודאי שאלו עצמם לא פעם בשנה
האחרונה, מה עלה בגורלו של אהוב-הקהל, פאריד אל-
אטראש. מזה שנה תמימה לא נערכה בארץ שום הצגת
בכורה של סרט ערבי בכלל, ושלו בפרט. אבל פאריד לא
מת. פאריד חי וקיים. למרות החרם הערבי, הגיע לקולנוע
עדן בלתי-אביב, בסרטו האחרון והחדש ביותר, בעל חמשת
השלאגרים הבינלאומיים. במשך של יוסף, בעל הקולנוע,
מצאתי את הגלויה הבאה, בעברית:
"ידיד ומעריצי היקרים!

"לאחר שנות פעולה רבות בשטח הקולנוע, הגעתי לבסוף
לייצור סרטי זה — אהבה על החוף — בו אני רואה את
מיטב הסרטים שיציתי עד כה. סרט זה מיועד לקהל הרחב
בשל ההפתעות הרבות שיש בו ואשר יסעירו את ליבותיכם.
ולכן להתראות באהבה על החוף, שלכם, פאריד אל-אטראש."
שאי אל חוב — אהבה על החוף — צולם במצריים לפני
שנה. "פאריד", שמחה להודיע תעשיית הפילמים המצרית,
המייצרת כ-40 סרטים לשנה, "נפגש בו, זו הפעם הראשונה,
עם השחקנית המהוללת סמירה אחמד, והפנים התמודדות של
כרימף, והאמנית הדגולה תחיה קאריקה, ואורחת הכבוד
שריפה מאהר, ומביא למיליונים את מיטב שיריו הנוגעים
ללב."

ישבתי שעתיים בעדו, כשרגלי נחות על מרבד של קליפות
גרעיני אבטיח. לכל המוקירים, שהחמיצו את הפגישה ה
מיוחדת עם פאריד, אני גאה להגיש בזה את תמצית אהבה
על החוף — מהגל החדש של מצריים:

מחמוד (פאריד) הינו כוכב צעיר עולה בן 60, שמילדותו
לא ידע אהבה מהי. הוא אינו יפה במובן המקובל. אבל הוא
גברי מאד וסימטרי — גובהו שחה לרוחבו. הנשים אוהבות
אותו. הוא בז להן, בעייתו האחרונה היא סוהיר. היא
רוצה להתחתן אבל הוא לא מעמרים המובנים לכל צופה.
הוא נוסע לפאיום לעשות סרט. יש לו, למזלו, תאוונה בדרך,
הוא פוגש בין הגלגלים את ליליה היתומה הסהורה, בתו
של דוקטור איברעים. מתאהב על המקום. הם קובעים
פגישה למחרת — על החוף, בזמן הפנוי רץ מחמוד בין
עצי התמרים ומרביץ את השלאגר הראשון: היא אמרה לי:
מחר, ומחר הגיע, / אם היא תבוא סימן טוב הוא / ואם
היא לא תבוא, לא אגיד ששכחתי אותי. / אגיד שמחר סרט
בא / ואחכה... / עד מחר.

פאריד וליילה
"איני יכול לישון..."

עולה על הכסא ונותן לה נשיקה גורלית על הלחי. בנקודה
זו רוצה הבמאי להוכיח כי החיים מטובכים הרבה יותר
ממה שחושבים. כי גם לילילה יש בעייה, אבל היא אינה
יודעת עדיין ממנה. הצופה מבין שאמה, בעצם, לא מתה.
קהל דבר גרוע יותר: היא מארחת במועדון-לילה. מעומק
ליבו הפצוע זועק מחמוד: רחמי עלי, פתחי לי את

לבך, / מלה אחת מפיך יכולה להצילני. / גל האהבה סוף
אותי למרחקים, / הוא נסחף בים הגדול.
האם אני לבד? האם את עמי? / האם את נוסעת
אתי? / האם רק אני מאוהב בך?
אהובתי / בבת עיני... / זכרי גלויות גם אם אצטרך
לסבול / איני מבקש נדבה, או רחמים...
אם תאמרי / הן — מה רגלי יהיה אושרי ולא —
אהיה אומלל ואסבול. / מר גורלי יהיה ללא גבול, / לא
אוכל לשכוח את אכזריותך... / ולא אשכח שאהבתך.
אבל ללילה אין זמן לפתוח את ליבה, מפני שהיא עסוקה
בלחי אביה, שקיבל התקפת לב. היא עוקרת לקהיר ופוגשת
את סוהיר. סוהיר מתפוצצת מקינאה ונשבעת באללה להרוס
את א שרה. כאן מגיע הקונפליקט הדרמטי לשיאו. אבל
התקנה מפעמת בלב מחמוד, המתייסר: אל נא תהלים
בחוזקה ליבי, / עיני אמרות כן. את אמרת: לא, אצי
הפרידה ארכה זמן רב מדי...
שאלת ללא הרף: היכן היא? כעת היא חזרה. נרגעתי /
עיני מאמינות, ואילו את אמרת: לא.
את אוהבת לגרום סבל, לא כן? / בקירבתך אני סובל,
ואני תוהה... / במקרה, מצאתיה שוב...
שכחתי את סבילי, את לא שכחתי מאומה. / חדות
האהבה: תהבית זה בעיני זו / מדוע נחשש מפני המחזר?
המחר כה רחוק! / תחיה מאושר אתה, ותשיר.
יום אחד של אושר, 10 ימי סבל..."

בינתיים נודע ללילה הכל אודות אמה. היא נפגשת
אתה. אבל מרוב התרגשות מקבלת האמא שלה התקפה
של שיתוקילדים. סוהיר הצליחה בינתיים להשפיע על
ליילה לעזוב את מחמוד בטענה שעברה של אמה יקלקל את
עתידו. ליילה קצת בוכה בהתחלה אבל מרוב אהבה היא
מסכימה. אחרי התנגשות יצרים עזה היא כותבת לאהובה
שיש משהו אחר בחייה. הבמאי נותן קלוז'אפ אפקטיבי
של עיניה הדומעות. והיא חוזרת עם אמה לפאיום. מחמוד
מחליט להתחתן עם סוהיר. אבל לא יכול לשכוח את ליילה
הרמאית: אהבתך למרות כל מה שמספרים עליך, / גם
אם אומרים לי ששכחתי אותי, / אהבתך למרות הכל.
הרחק ממך, איני יכול לישון. / לא הייתי מאושר
בחברתך, / האם את זוכרת אותי?
מי יתן ואהבתנו תטב לנו אושר, / הבה נחיה שוב את
הימים הפיפים ההם. / היחיים קצרים. בל נבוא בטענות
זה אל זו.
אבל בסוף הוא כן מתחתן עם ליילה.